

[Aksel Larsen.]

om ene at stemme efter deres overbevisning, og jeg håber naturligvis, at ordførerne for samtlige andre partier i folketinget, fra konservative til VS, kan afgive tilsvarende erklæringer.

Vi ved, at uanset fællesmarkedstilhængerens optimisme er der endnu lang tid til, at en afgørelse skal træffes — hvis en regering overhovedet vil mene, at forhandlingsresultatet gør det muligt at fremsætte forslag i folketinget.

Vi ved også, at såvel folketinget som befolkningen skal informeres ganske anderledes grundigt, end det hidtil har været muligt, og at hvis der skulle komme et resultat og et forslag, må befolkningen have bedre oplysninger, end det var muligt at give den ved folkeafstemningen om jordlovsforslagene i 1963, for nu at nævne dette eksempel.

Derfor er det nok af største betydning ved denne lejlighed — og dermed skal jeg slutte — at gøre opmærksom på, at det grundlag, hvorpå regeringen indledte forhandlingerne med fællesmarkedet den 30. juni i fjor, måske endnu har flertal i folketinget, men ikke vil have et sådant flertal efter det kommende valg. Det er jo træffende kaldt den artige drengs betingelsesløse kapitulation i Bruxelles.

Måske trøster nogen sig med, at den socialdemokratiske vedtagelse af 3. maj siger, at socialdemokratiets markedspolitik er uændret. Man bør ikke glemme tilføjjelsen: „som den blev tilkendegivet ved markedsdebatten i folketinget den 11. november 1970“. Derpå følger de afgørende socialdemokratiske forbehold, idet man dog mærkværdigt nok glemmer, at hr. Ivar Nørgaard den 11. november i fjor også erklærede, at sikkerhedspolitikken eller dele af den ikke måtte henlægges under ECs regie. Med denne forglemmelse siges der om socialdemokratiets betingelser følgende:

„Vi ønsker tilslutning til et udvidet fællesmarked, hvis England bliver medlem, hvis også de øvrige skandinaviske lande får løst deres samarbejdsforhold med EC, og hvis vi får sikkerhed for, at det fortsat er folketinget, der skal afgøre centrale sociale og skattepolitiske spørgsmål“.

Hvad det første angår, vil jeg kun sige, at ikke England, men Danmark og kun Dan-

mark og det danske folk skal afgøre, om vi skal gå ind i fællesmarkedet.

Hvad det andet angår, har socialdemokratiets formand, hr. J. O. Krag, umiddelbart den 3. maj om aftenen fremsat denne kommentar i radio, at dette betyder, at toldfriheden mellem Danmark og det øvrige Norden skal bevares. Uanset hvad statsministeren sagde den 11. marts i år på Krogerup Højskole, har regeringen ikke stillet denne betingelse i sit forhandlingsoplæg til fællesmarkedet og har heller ikke stillet den senere. Det er glædeligt, at socialdemokratiet nu, som det også fremgik af hr. Ivar Nørgaards tale, har gjort dette til en ufravigelig betingelse.

Hvad det tredje angår, turde det være klart, at dette forbehold med skatte- og socialpolitik strider ikke blot mod meningen med hele Romtraktaten, men også, og særdeles konkret, mod Wernerrapporten og EC-resolutionen af 22. marts om harmoniseringen af skattepolitikken og om den økonomiske og monetære union. Og man kan ikke andet end blive noget forbavset over, at hr. Ivar Nørgaard her trøster sig med, at hvis man gennemfører de planer, man synes at have, så kræver det en ændring af Romtraktaten, og dér er vi frit stillet, for dér har vi ret til at sige nej. Ja, det ved vi udmærket at vi har teoretisk ret til, men hvis det kommer om 3,4 eller 5 år og vi til den tid har været medlem af fællesmarkedet i en række år, så ved vi jo udmærket vel, at så gælder vores vetoret og vores frihed til Wandsbek, og det ved hr. Ivar Nørgaard også.

Ja, jeg havde jo regnet med en anden dagsorden fra socialdemokratiet i dag. Jeg havde regnet med, at socialdemokratiet ville stille et dagsordensforslag om sine betingelser for medlemskab i fællesmarkedet, og jeg må for klarheds skyld stille et konkret spørgsmål til hr. Ivar Nørgaard. Vi kender nu socialdemokratiets betingelser for eventuelt at sige ja til fællesmarkedet. Vi kan vel gå ud fra, at når socialdemokratiet efter valget får regeringsansvar, så vil det vedstå og gentage disse betingelser og gøre autoriteterne i fællesmarkedet opmærksom på, at Danmark ikke mere forhandler så betingelsesløst, som regeringen Baunsgaard-Nyboe Andersen hidtil har gjort.